

Ragyogó Csillag

Írta: Jane McBride

Igaz történet alapján,
magyar átdolgozás

„Örülünk, hogy itt vagy, az
Elemiben ma velünk vagy”
(Gyermekek énekeskönyve,
130.).

Csillag megigazgatta a ruháját. Furcsa érzés volt szoknyában menni istentiszteletre. Az előző egyházában a lányok nadrágot vagy sortot vettek fel vasárnap, de az új egyházában nem. Anyukájával együtt nem sokkal azelőtt keresztelkedtek meg Az Utolsó Napok Szentjeinek Jézus Krisztus Egyházába.

Csillag sóhajtott egyet, amikor a tükörbe pillantott. Izgatott volt, amiért most először mehet úgy istentiszteletre, hogy hivatalosan is az egyház tagja, de idegeskedett is. Korábban az egyházi gyűlések alatt végig Anyával volt. Ezúttal viszont az Elemibe fog menni.

Csillag pislogva nézte a tükörképét. Mi lesz, ha nem tud beilleszkedni a többiek közé? Mi lesz, ha a többi gyerek nem fogja kedvelni őt?

„Csillag! Kész vagy?” – kiáltott letről Anya.

Csillag lement a lépcsőn. „Elég jól nézek ki?” – kérdezte.

Anya mosolygott. „Gyönyörű vagy!”

Csillag elfintorodott. „Naná, hogy ezt mondd. Az anyukám vagy.”

„Igazad van. Naná, hogy ezt mondom! Mert igaz!”

Csillag halványan elmosolyodott. Anya mindig tudta, hogy dob-

ja fel a kedvét. De azért a gyomra továbbra is liftezett. Mi lesz, ha egyetlen gyerek sem akar majd beszélgetni vele? Az iskolában voltak barátai, de ők nem tartoztak Csillag új egyházához. Azt kívánta, bárcsak legalább az egyik barátja vele tartana istentiszteletre.

„Hirtelen eszembe jutott valami, amit még el kell intézнем” – mondta Anyának.

Visszaszaladt, fel a lépcsőn, és letérdelt az ágya mellé. „Drága Mennyei Atyám! Kérlek, segíts barátokra találnom. Hiszem, hogy igaz, amit a misszionáriusok tanítottak, de félek.”

Térden állva várt és figyelt. Egy pillanattal később édes, békés érzés töltötte el, és már nem volt annyira ideges.

Az egyházban Csillag és Anya egy olyan család mellé ült, ahol a szülőknek három kislányuk volt. A szülők bemutatkoztak, és a gyűlés előtt beszélgettek még Anyával. Csillag segített a lányoknak kiszínezni egy Jézust ábrázoló képet.

Andrási püspök sorolt oda hozzájuk. „Karola! Csillag! Jó látni titeket!” Mindkettejükkel kezet fogott, miközben kedvesen rájuk mosolygott.

Csillag már el is felejtette, mennyire kedves mindenki az egyházban. Talán mégis lesznek barátai.

Az úrvacsorai gyűlés után Csillag átment az Elemibe. Idegesen pillantott a többi gyerekre, miközben helyet foglalt. Egymással beszélgettek és nem tűnt úgy tűnt, hogy felfigyeltek volna rá. Csillag szíve összeszorult. Hát mégis magában lesz.

Éppen akkor egy vele egykorú lány lépett a terembe. „Ő is idegesnek tűnik – gondolta Csillag. – Odamehetnék, hogy beszéljek vele.”

Vett egy mély lélegzetet, majd odasétált a lányhoz. „Szia! Csillagnak hívnak. Új vagyok. Szeretnél mellettem ülni?” Lélegzetviasszafojtva várta a választ. Akar majd barátkozni vele ez a lány?

A lány szája sarkában megjelent egy mosoly. „Sára vagyok. Én is most jöttem. A családom most költözött ide Újpestről.”

„Az anyukám és én pedig két hete keresztelkedtünk meg – közölte Csillag. – Nem igazán tudom, mit kell csinálni.”

Sára mosolya szélesebb lett. „Majd együtt rájövünk.”

Csillag és Sára leültek a többiek mellé. Időnként egymásra néztek és Csillag elmosolyodott. Sára visszamosolygott rá. Csillag nyugodtnak és boldognak érezte magát. Tudta, hogy

Mennyei Atya megválaszolta az imáját, és segített barátot találni.

A tanító megkérte Csillagot és Sárát, hogy mutatkozzanak be az osztálynak.

Csillag felállt. „Kővári Csillag vagyok. Anyukám és én két hete keresztelkedtünk meg.” Egy pillanatnyi szünetet tartott, majd egyre szélesebben mosolyogva ránézett az új ismerősére. „Ez pedig a barátom, Sára.” ■

A szerző az Amerikai Egyesült Államokban, Coloradóban él.

GONDOLJATOK BELE!

Hogyan üdvözölhetnétek valakit, aki még új az egyházban?